

και της απάτης. Δεν έχω ανάλογα δπλα για ν' αντιπαλαίσω.
 "Η τιμότητα, μικρούλα Μπή, είνε ένα φυσικό δπλο και τὰ φυσικά δπλα είνε τὰ καλύτερα. Μεταχειρίσου λοιπόν τὰ φυσικά δπλα σου και πιστέψε με, συχνά ή τιμότητα νικά την άδυναμια, στην όποια παρεούρηθ ή άλλος.

— Ω, Τζόννυ, φαντάζεσαι με τὰ σωστά σου, ότι με τὸ αδύνατο δπλο της τιμότητας μπορώ νὰ νικήσω τή γοητεία, τή χάρη, και τὰ τεχνάσματα της Χλόης ;

— Ναι, μικρή μου Μπή, τὸ πιστεύω αδίστακτως. Τὸ ειλκρινές βλέμμα σου, ή άγνή πνοή της ψυχικής ύγιαίας σου, μπορεί νὰ νικήση τις ραδιουργίες και τήν απάτη. Δοκίμασε! Οί κλέφτες, όταν βλέπουν τὸν κίνδυνο, φεύγουν...

"Ήταν μεσόνυχτα περασμένα, όταν ή Χλόη ανέθηκε στην κάμαρά της. "Εμεινα κατάπληκτος, βλέποντας τήν Μπή νὰ τήν περιμένη εκεί.

— Γι γυρεύεις τέτοια ώρα στην κάμαρά μου ; ρώτησε ή Χλόη πνευχωρημένη.

— Θέλω νὰ σοῦ μιλῶω ιδιαίτέρως, Χλόη, άπάντησε ή νέα. Και αὐτά πού έχω νὰ σοῦ πῶ είνε σοβαρά...

— Ή τραγικό θῶος! γέλασε ή Χλόη κοροϊδευτικά. "Εξηγήσου λοιπόν!

— Θά εἶμαι ειλκρινής μαζί σου, Χλόη. "Ενωῶ νὰ μοῦ πῆς άν θέλεις τὸν Τζέρρυ. "Αν τόν άγαπάς, είνε ελευθερος νὰ διαλέξη μεταξύ μας. "Αν όμως θέλεις άπλάως νὰ περάς τὸν καιρό σου, θά σέ παρακαλέσω νὰ τόν άφήσης ησυχο.

— Δέν νομίζεις, άγαπητή μου, ότι γίνεται κάπως γελοία ; ρώτησε ή Χλόη πρροφητικά. "Αν άγαπάω ή όχι τὸν Τζέρρυ σου...

— Απάντησέ μου καθαρά, Χλόη Βάρν, άλλοιώς...

— Άλλοιώς, τί ; Μὲ φοβερίζει μήπως ; Σέ πασακαλώ νὰ μ' άφήσης ησυχο και νὰ βγης άμέσως από τήν κάμαρά μου.

— Ὡστε δέν θέλεις νὰ μου άπάντησης ;

— Όχι! Πήγαινε! Θέλω νὰ κοιμηθῶ!

Στην κρσιμη όμως αὐτή στιγμή, ή Μπή κατάλαθε πὸς άν έφευγε, θά έχασε τὸ παιχνίδι. "Αρπαξέ τὸ χέρι της αντίπαλου της και τὸ έσφιξε δυνατά.

— "Αφοῦ τὸ θέλεις, εἶπε ή άλλη με λύσσα, μάθε ότι ὡς τώρα ὁ Τζέρρυ μοῦ ἦταν σδιάφορος. "Απ' έδῶ κι' έμπρός θά σοῦ τὸν πάρω. Κρσιμη μάλιστα, πρόσθεσε κοροϊδευτικά, πὸς δέν άκουσες τήν κοῦβέντα μας προτήτερα, στὸν κήπο. Θά ήξερεις τότε ποιάν από τις δύο μας άγαπά.

— "Αν είν' έτσι, δέν έχω τίποτε νὰ πῶ. Εἶχομαι νὰ ευχησῆτε, εἶπε ή Μπή με σθησμένη φωνή και θήγικε γρήγορα από τὸ δωάτιο.

Πέντε λεπτά κατόπι, ή Μπή έφευγε με τὸ αὐτοκίνητό της, από τὸ σπιτι πού τήν φιλοξενούσαν. Εἶχε φύγει κρυφά και μόνη της, παρὰ τις διακαυτηρίες τού Μπρασου, τού σωφέρ τού Λόρδου Κόμπτεν, ὁ όποιο προσφερόταν νὰ τή συνοδέψη.

Μὲ τὸ θάνατο στην ψυχή, ή Μπή πήρε τὸ δρόμο τού Λονδίνου Καταλάβαινε πὸς τὸ φερίμω της ἦταν άσπρετες, ότι δέν έπρεπε νὰ εἶχε φύγει έτσι. "Αλλά ή σκέψης ότι ὁ Τζέρρυ δέν τήν άποπυσε πειά, εἶχε γέμισε τήν καρδιά της μ' άπελπισία. "Ηθελε νὰ βρεθῆ μόνη της, με τὸν πόνο της. "Ηθελε ν' άποφυγῆ τις περιπτώσεις εἰρηγήσεις με τὸν άνδρα της, νὰ μὴ τὸν δη πειά...

"Ὡστόσο, ὁ σωφέρ Μπρασου μολις έφυγε ή νεαρή Λαδη Λανκαστερ, έοπευσε νὰ εἰδοποιήση τὸν Λόρδο Κόμπτεν. Κι' έτσι, πρποτο προφθέσῃ ν' άπομακρυνθῆ πολυ, ή Μπή άκούσε ξαφνικά πίσω, τὸ κλάσον κάποιου αὐτοκινήτου, ένῶ συγχρόνως τὰ φῶτα τῶν προβολέων τού έπεφταν άπάνω της. "Η νέα παραμέρισε γὰ ν' άφήση τ' άλλο άμάξι νὰ περάσει, αλλά άμέσως άντελήφθη ότι τήν παρακολουθούσαν... "Ήταν ὁ άνδρας της ίσως ή ὁ Κόμπτεν;... Πι' ασυλλόγιστα έβαλε έμπρός δλη τήν ταχύτητα.

Ξαφνικά, κάποιο σκυλλά, έκε' πὸς διέσχισε τὸ δρόμο, κοντοσάθηκε τυφλωμένο από τὸς προβολεις τῶν δυῶ αὐτοκινήτων. Πά νὰ τὸ άποφυγῆ, ή Μπή έκανε μια άπότομη στροφή και πάτησε δυνατά τὰ φρένα.

Τότε, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, συνέθε τὸ κακό. Το αὐτοκίνητο έστριψε άπότομα, καθάλλικεμὲ τὸ χοντάκι τού δρόμου κι' αναποδογυρίστηκε στὸ πλαγινο χωράφι. "Η Μπή έβγαλε μια κραυγή φρίκης, καθώς τανάχτηκε πέρα, και λιποθύησε...

"Όταν άνοιξε πάλι τὰ μάτια της, εἶθε τὸ δῶρο πρόσωπο τού Τζέρρυ σκυμένο άπάνω της. "Ο νέος ἦταν γονατισμένος δίπλα της και τήν κρατούσε ανασηκωμένη στην άγκυλιά του, ένῶ ὁ Λόρδος Κόμπτεν της έστράζεε λίγο κονιάκ στὸ στόμα.

— "Αγαπημένη μου! έλεγε ὁ Τζέρρυ. Λατρεύη μου!... Θεέ μου, όταν σκέπταμαι ότι μπορούσες νὰ σκοτωθῆς...

— Ισως θάταν προτιμότερο, ψιθύρισε ή νέα.

Διακριτικά, ὁ Λόρδος Κόμπτεν άπομακρυνθηκε. Δυῶ χοντρά δάκρυα κύλισαν από τὰ μάτια τού Τζέρρυ κι' έπεσαν άπάνω στὸ πρόσωπο της νέας.

— Τζέρρυ!... Ω, αγαπημένε μου, μὴν κλαίς! Εἶμαι καλά, δέν έχω τίποτε!

— Μπή, μικρούλα μου, γιατί τῶκαες αὐτό ; Νομίζα πὸς θά φρελλαθῶ τή στιγμή πού εἶδα τ' αὐτοκίνητό σου ν' αναποδογυρίζεται. Πές μου, τί σοῦ συνέθε ; Πι' σ' έκανε νὰ φύγης έτσι ;

— Μά... γιὰ νὰ τ' άφήσω ελευθερο, Τζέρρυ...

— "Όταν ὁ σωφέρ μάς εἶπε ότι έφυγες, κατάλαθα πὸς κάτι

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

H ΝΥΧΤΑ

(ΤΟΥ ΑΛΦΡΕ ΝΤΥΜΠΟΥ)

Τού δειλινοῦ ή πεντάμορφη και μόνη θυγατέρα,
 τὰ σκετινά βραχιόλια της περνάει στὰ μαύρα χέρια,
 σθῆνει τού ήλιου τὸ λαμπρὸ τὸ φῶς, στὴ δύση πέρα,
 και πίσω της τῶ φορέμα τ' άπλώνει ὡς τ' αστέρια.

"Ω, νύχτα, ὠραία μου κυρά, βασίλισσα μεγάλη,
 τὸ τ' άλαφρο τὸ πόδι σου γλυστράει στὰ δνειράτα μας
 κι' έκει ψηλά τὸ έθέλινο στεφάνι σου έχεις βάσει
 σε κάποιο μέρος μυστικό κι' άγνωστο στὴ ματιά μας

Ρίξε ματιά πονετική στὸν κόσμο τὸ θλιμμένο,
 σκυφτὸ εἶνε τὸ κεφάλι μας, τὸ σῶμα κορμασμένο.
 "Τῶ νύχτα, λ κνισε άπλάα τήν κοιμισμένη φύση.

Μὲ τ' άσαρκα τὰ χέρια σου μέσ' στ' ούρανοῦ τὰ πλάτη
 πὸς τὸν φωτίζουσε θαμπα με τ' άγρυπνο τους μάτι
 τ' αστέρια—λάμπες θαυμαστές—ὡς πὸς ή αὐγή τὰ σῆση—

H ΦΩΤΙΑ

(ΤΟΥ ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

Στὴ φτωχική καλυθσα τὸ σά γύρισε ένα βράδυ
 κι' εἶθε μιόσθηστη φωτιά σε κάποιο χαμοκλάδι,
 έπίστεψε πὸς δνειρο τού έθάμπωσε τὰ μάτια
 όταν τὰ σήκωσε ψηλά πρὸς τ' ούρανοῦ τὰ πλάτια.
 Γύρω του ή νύχτα ή σκετινή κι' ή γῆς ή φλογισμένη
 Σάν άλλοτε ή γυναικα του, γιατί δέν τὸν προσμένει
 και λίγη σάχτη έδῶ κι' έκει άπλώνεται στὸ χῶμα :
 Πρὶν τὰ ρωτήση στοργικά, πρὶν τ' άντικρῆση ακόμα
 τ' άγαπημένα του παιδιά έτρέξανε κοντά του
 κι' άρχισαν ὅλα νὰ τὸν λέν τὸ χέρι τού θανάτου
 πὸς άρπαζαν άλύπητα, τὴ δύστηνη μητέρα,
 ένῶ ή φωνές της πνίγονταν στὸ φῶσημα τού-άγέρα.
 Μὲ κερωμένο πρόσωπο άκούει τὰ παιδιὰ του,
 και τώρα νοιάζει ὁ δύστοχος τήν τῶση σφορά του,
 μα εἶτε ένα κλάμα ή μια λαλιά δέν βγαίνει άπ' τὸ λαρύγγι
 τὰ άρρανεμένα του παιδιά στην άγκυλιά του σφιγγει
 και ψιθύριζει ὁ άμοιρος μ' άπελπισία μεγάλη :

— "Η πείνα έτόυτη τὴ βραδεία κι' ὁ θάνατος τήν άλλη! »

Σ' ένα λιθάρι άκούητησε με μάτια βουρκωμένα
 κι' ένῶ κυττάζει τὸν καπνὸ πὸς ὠρνώνεται ὀλοένα
 μαύρος πυκνός, σ' έλειωτος κι' ὀλο στὰ ὕψη φτάνει.

— Ή άλλο τώρα τοῦμεινε :— τὸ λογικό του χάνει...

σοβαρὸ σοῦ συνέθε. Σε άκολούθησα άμέσως με τὸν Τζόννυ...
 Πιστέψε με, Μπή, όταν εἶδα τὸν φοβερό κίνδυνο πὸς διέτρεξες,
 κατάλαβα πὸσο βαθειά σ' άγαπῶ. Δοξάζω τὸ Θεὸ πὸς με λυπήθηκε και δέν σ' έχασα...

— Τζέρρυ, ίσως νὰ μὴ φταίς πολυ. Βλέπεις, δέν άνήκω στὸν δικὸ σου κόσμο...

— "Αλλά, άνόητο παιδι, γιὰ μένα, ὁ κόσμος ὀλος εἶσαι σὺ. Γῶρα περισσότερο παρὰ ποτέ!...

— Ὡστε... θέλεις νὰ έσαρχίσουμε τήν παλιὰ ζωη μας... ὀι δυῶ μας ;

— Πάντοτε και μόνο οἱ δυῶ μας, πολυαγαπημένη μου, εἶπε ὁ νέος και γιὰ νὰ κρῆψη τὴ συγκίνησι του, τὴ γέμισε φιλιά.

"Ο Λόρδος Κόμπτεν πλησίασε εκείνη τὴ στιγμή και μ' εἰθυμο τόνο εἶπε :

— "Ε, σείς οἱ δυῶ, δέν νομίζετε πὸς ένα ποτηράκι κονιάκ θά έκανε καλό και στοῦς τρεις μας ; Εἶνε ένα φυσικό δπλο έναν-ῖοι της.. άδυναμίας...

"Ο Τζέρρυ Λανκαστερ ήπιε τὸ κονιάκ πὸς τὸ προσέφερε ὁ φῶλος του, χωρίς ὡστόσο ν' άντηλήφθη τήν έννοια τῶν λόγων του. Μά ή Μπή, κατάλαθε...